

År, og igjen Mere, naar han har opnaaet sit 70de År. Dette er Altsammen beregnet efter Livrenteanstaltens Tabeller, og det er praktisk gennemført i de forenede Kommuners Alderdomsforsørgelse, hvilket vil ses af den Ledetraad, som Høstjægermester Brüner har udgivet, og af hvilken jeg blot skal nævne et Par Exempler, som ville vise, hvor nyttig en saadan Klasse vilde kunne virke. Det siges i den nævnte Ledetraad, Side 11, at, naar en Mand sætter 15 Kr. aarlig ind fra sit 15de til sit 60de År, og derhos faar et Tilskud af Kommunen — hvilket Tilskud forøvrigt ikke er saa stort som det, der er foreslaaet af Arbejderkommissionen fra Stat og Kommune til sammen, idet det nemlig her neppe naar Mere end 10 Kr., medens det Tilskud, som Arbejderkommissionen har foreslaaet, vilde udgjøre andre 15 Kr. —, saa vilde Vedkommende, naar han blev 60 År gammel, faae 160 Kr. om Aaret, hvilken Sum gradvis vilde stige med Alderen til over 600 Kr. aarlig, og hvis nu Konen samtidig havde været Interessent, saa vilde hun opnaa et vel noget mindre Beløb, men dog et Beløb, som var derhen imod, saaledes at et saadant Ugtepar paa 60 År vilde have ca. 300 Kr. aarlig, og hvis de vare 65 År gamle 440 Kr. aarlig, idet Beløbet fremdeles stadig vilde stige til deres 70de År, hvor det vilde naae 8—900 Kr. aarlig. Dette tillader jeg mig at anføre, for at man kan se, hvorledes det vil stille sig i det Enkelte med Hensyn til Indsættelse og Forrentning af de indsatte Kapitaler og saa fremdeles. Herhen hører selvfølgelig endvidere en Mængde enkelte Spørgsmaal, som, hvis det skulde komme til praktiske Forslag, vilde være nærmere at gjennemgaa. Jeg skal saaledes nævne, at Arbejderkommissionen lige fra Lidt som Høstjægermester Brüner har taget tilstrækkeligt Hensyn til Arbeidets Invalider, idet man jo dog maa erindre, at der er mange Arbeidere, som allerede førend en Alder af 60 År fuldstændig have mistet deres Arbeidsdygtighed, og som det derfor er en ufravigelig Pligt at lade nyde Pension i en tidligere Alder. Og saa tror jeg, det er rigtigt, om man mere gennemførte det Princip, som ligger til Grund for Kontinen. Jeg skal dog ikke nærmere udvikle det, men det bør vel tages i Betragtning, naar Sagen kommer til at foreligge paa et senere Stadium, idet jeg nemlig derved tror, at det Offentliges Bidrag vil kunne være mindre, og at man altsaa ved større Bidrag fra det Offentliges Side vil kunne udrette forholdsvis Mere i Sagens Tjeneste. — I det jeg er overbevist om, at denne Sag vil finde velvilligt Øre i dette Thing, som altid har haft aabent Øre og rund Haand, hvor det gjaaldt om at komme den arbejdende Klasse, de Nødlidende og Hjælpeøse i Samfundet til hjælp, er jeg ikke sikker paa, hvorledes den høie Regjering vil stille sig til Sagen, og det er derfor, at mine Kolleger i Forespørgslen og jeg ere bleve

enige om ikke at fremkomme med noget Lovforslag om denne Sag, førend vi have hørt, hvorledes den høie Regjering vil stille sig dertil, idet den høie Regjering selvfølgelig har en langt lettere Udgang til at kunne udarbejde et virkelig praktisk og nyttigt Forslag, da det har Erfaringerne fra Livsforsikringsanstalten af 1841 at støtte sig paa, og Intet skulde selvfølgelig glæde os mere, end om den høie Regjering vil give os et gunstigt Svar paa vort Spørgsmaal.

Indenrigsministeren (Steel): Den ærede Ordfører for Forespørgerne har i et længere Foredrag, som vi allesammen have hørt, og i en hel Del tildels, som det forekommer mig, noget spredte Bemærkninger søgt at gjøre det indlysende, hvilken Betydning det har for Samfundet og Staten, at den arbejdende Klasse, de mindre heldige Stillede i Samfundet, dels kunne og dels ville være istand til at bidrage til, at de i deres Alderdom kunde faae et nogenlunde anstændigt Ophold, uden at være nødt til at ty til Fattigvæsenet. Der er vist Ingen af os, der vil negte, at dette er en Sag af den største Betydning, og jeg tvivler ikke om, at der paa alle Steder virkelig er Villighed til at ville bidrage til, at et saadant Formaal kunde opnaas, men det skal ikke skjules, at denne Sag har sine overordentlige store Vanskeligheder, og det er ikke lykkes det ærede Medlem, saavidt jeg har kunnet skimme, i sine Bemærkninger at anwise den Vej, hvorpaa man skulde gaa ind. Man gik temmelig let over den Del af Arbejderkommissionens Betænkning, der er fremtraadt som et Forslag. Man har sagt, at der er Vanskeligheder derved, at der er enkelte Bestemmelser, som senere kunde tages, men Ulykken er, at det er jo netop disse Bestemmelser, som give Vanskelighederne. Man kan være uenig om Hovedprinciperne, men der er dog Mulighed for, at man kunde blive enig derom, men skal man til at faae Sagen til Virkelighed, viser det sig jo netop, at det er de enkelte Bestemmelser, som blive de egentlige hidtil uovervindelige Vanskeligheder. Det vil erindres, at Arbejderkommissionen, som tillagde denne Sag den største Betydning og har behandlet den med særlig Interesse, ikke er kommen til Enighed eller til nogen Overensstemmelse i Anskuelserne om, hvorledes Opgaven skal løses. Smidlertid var der et Mindretal i Kommissionen, som var af den Mening, at man aldrig kom til Oprettelse af en Alderdomsforsørgelsesklasse med nogen egentlig Udsigt til at naae Formaalet, naar man ikke paa lagde de Paagældende en Evang til at indtræde deri. Men det vil erkendes, som det ogsaa blev bemærket i Arbejderkommissionen, at en saadan voldsom Foranstaltning mod saa at sige en hel Samfundsklasse har sine store Betæneligheder. Foruden det, at, naar man ved Evang vil indføre en stor Del af Samfundets Medlemmer i en